LIBRIS | We know books

Coordonator Leda Edge:
SHAUKI AL-GAREEB

VERONICA ROTH

EXPERIMENT

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL UNU

Tris

Mă plimb prin celula noastră de la sediul Erudiției, iar cuvintele ei îmi răsună în minte. „Numele meu va fi Edith Prior, și există multe lucruri pe care sunt fericită să le uit."

— Carevasăzică, tu n-ai mai văzut-o *niciodată*? mă întreabă Christina, cu piciorul sprijinit pe o pernă.

A fost împușcată în încercarea noastră disperată de a dezvălui întregului oraș fișierul video cu Edith Prior. Atunci nu știam ce anume avea să conțină sau că urma să spulbere instituția cu care ne mândream, facțiunile și identitățile noastre.

— E vreo bunică sau vreo mătușă sau ceva de genul ăsta?

— Ți-am mai zis, nu, îi spun eu, făcând cale-ntoarsă odată ajunsă în dreptul peretelui. Prior este – era – numele tatălui meu, așa că ar trebui să fie din familia lui. Dar Edith este un nume din Abnegație, iar rudele tatălui meu probabil că au făcut parte din Erudiție, deci...

— Deci e mai bătrână, concluzionează Cara, rezemându-și capul de perete.

Din acest unghi seamănă leit cu fratele ei, Will, prietenul meu, cel pe care l-am omorât. Apoi își îndreaptă părul, iar fantoma lui dispare.

LIBRIS We know

— Cu câteva generații în urmă. O străbunică.

— Străbunică...

Cuvântul pare vechi când îl rostesc, precum o cărămidă care se sfărâmă. Ating peretele celulei noastre atunci când revin. Panoul e rece și alb.

Străbunica mea, iar asta e moștenirea pe care mi-a lăsat-o: libertatea față de facțiuni și informațiile conform cărora identitatea mea Divergentă este mult mai importantă decât aș fi putut ști vreodată. Existența mea e un semnal că trebuie să plecăm din acest oraș și să îi ajutăm pe cei care se află dincolo de el.

— Vreau să știu, spune Cara, trecându-și o mână peste față. Trebuie să știu de când ne aflăm aici. Vrei să încetezi cu plimbatul *măcar pentru o clipă*?

Mă opresc în mijlocul celulei și ridic din sprâncene.

— Scuze, murmură ea.

— E în regulă, zice Christina. Ne aflăm aici de prea mult timp.

Au trecut câteva zile de când Evelyn a pus stăpânire peste haosul din holul central al sediului Erudiției, lătrând câteva ordine concise și închizându-i pe prizonieri în celulele de la etajul al treilea. O femeie fără facțiune a venit să ne trateze rănile și să ne împartă analgezice, iar noi am mâncat și ne-am spălat de câteva ori, dar nimeni nu ne-a spus ce se întâmplă afară. Chiar și când i-am întrebat foarte insistent.

— Mă gândeam că Tobias ar fi trebuit să vină până acum, spun eu, prăbușindu-mă pe marginea patului. *Unde* e?

— Poate că încă-i furios că l-ai mințit și că ai lucrat pe la spate cu tatăl lui, spune Cara.

Îi arunc o căutătură urâtă.

— Four nu e atât de meschin, intervine Christina, fie să o pedepsească pe Cara, fie să mă consoleze pe mine, nu sunt sigură. Probabil că se întâmplă ceva și asta îl împiedică să vină. Ți-a spus să ai încredere în el.

În plin haos, atunci când toată lumea zbiera și când cei fără facțiune încercau să ne împingă către scări, am strâns în pumn tivul cămășii lui pentru a nu mă pierde de el. Dar el m-a apucat de încheieturi și m-a împins, zicându-mi doar atât: „Ai încredere în mine! Mergi unde ți se spune!"

— Încerc, spun eu, și e adevărat.

Încerc să am încredere în el. Dar fiecare părticică din mine, fiecare fibră și fiecare nerv se luptă să se elibereze, nu doar din această celulă, ci și din închisoarea orașului care se află în afara ei.

E musai să văd ce se află dincolo de îngrăditură.

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL DOI

Tobias

Nu pot să cutreier aceste coridoare fără să-mi amintesc de zilele pe care le-am petrecut aici ca prizonier, desculț, durerea pulsând în mine cu fiecare mișcare. Iar odată cu acea amintire mai vine una, cea când o așteptam pe Beatrice Prior să facă ultimii pași spre o moarte sigură, cu pumnii izbind în ușă, cu picioarele ei atârnând fără vlagă peste brațele lui Peter, atunci când el mi-a spus că ea era doar drogată.

Urăsc locul ăsta.

Nu mai e la fel de curat ca atunci când era sediul Erudiției; acum e devastat din pricina războiului, cu găuri de gloanțe în pereți și cu sticla spartă a becurilor spulberate împrăștiată peste tot. Pășesc peste urme murdare de pași și pe sub luminile pâlpâitoare ale celulei ei și sunt primit fără întrebări, deoarece port simbolul celor fără fațiune – un cerc gol – pe o brasardă neagră și trăsăturile lui Evelyn pe chip. Tobias Eaton era cândva un nume infam, dar acum e unul puternic.

Tris stă ghemuită pe jos, umăr la umăr cu Christina și în diagonală față de Cara. Tris a mea ar trebui să fie palidă și mică – la urma urmei, ea *este* palidă și mică –, dar, în schimb, încăperea e plină datorită prezenței ei.

Ochii ei rotunzi îi întâlnesc pe ai mei. Se ridică imediat în picioare, apucându-mă într-o îmbrățișare strânsă și lipindu-și chipul de pieptul meu.

Îi strâng umărul cu o mână și mi-o trec pe cealaltă peste părul ei, continuând și acum să fiu surprins că se termină la ceafă și nu mai jos. M-am bucurat când și l-a tuns, deoarece era părul unei războinice, nu al unei fete, și știam că exact de asta avea ea nevoie.

— Cum de te-au lăsat să intri? întreabă cu vocea ei gravă și limpede.

— Sunt Tobias Eaton, spun eu, iar ea râde.

— Corect. Uit mereu asta.

Se dă înapoi doar atât cât să se uite la mine. Ochii ei par tremurători, ca și când Tris ar fi un morman de frunze pe cale de a fi împrăștiate de vântul necruțător.

— Ce se-ntâmplă? Ce ți-a luat atât de mult?

Pare disperată, imploratoare. Amintirile mele teribile în legătură cu acest loc sunt o nimica toată pe lângă amintirile ei: drumul către execuție, trădarea fratelui ei, serul fricii. Trebuie să o scot de aici.

Cara mă privește cu interes. Nu mă simt în largul meu. E ca și când mi-am tot schimbat pielea și acum nu prea mi se mai potrivește. Urăsc să am parte de public.

— Evelyn a pus stăpânire pe oraș, spun eu. Nimeni nu face un pas fără voia ei. Acum câteva zile a ținut un discurs despre cum ar trebui să ne unim împotriva opresorilor noștri – oamenii din afară.

— Opresori? întreabă Christina.

Scoate o fiolă din buzunar și înghite conținutul – presupun că sunt analgezice pentru rana de la picior provocată de glonț.

Îmi vâr mâinile în buzunare.

— Evelyn – și, de fapt, o mulțime de oameni – e de părere că n-ar trebui să părăsim orașul doar pentru a ajuta niște indivizi care ne-au aruncat aici ca să ne poată folosi mai târziu. Ei vor să

LIBRIS | We know books

încerce să vindece orașul și să ne rezolve nouă problemele în loc să plece pentru a le rezolva pe ale altora. Desigur, parafrazez, spun eu. Bănuiesc că această opinie este foarte convenabilă pentru mama mea, întrucât, atâta timp cât suntem ținuți sub control, ea e la putere. În secunda în care plecăm, va pierde orice control.

— Minunat! face Tris, dându-și ochii peste cap. Era de așteptat să aleagă cea mai egoistă opțiune.

— Are într-un fel dreptate, spune Christina, strângând fiola între degete. Nu spun că nu vreau să ies din oraș și să văd ce se află acolo, dar avem suficiente probleme și aici. Cum putem ajuta niște oameni pe care nici măcar nu i-am cunoscut?

Tris meditează la asta, molfăindu-și interiorul obrazului.

— Nu știu, recunoaște ea.

Ceasul meu indică ora trei. Am stat aici prea mult timp – destul cât să o fac pe Evelyn să fie suspicioasă. I-am spus că voi veni să rup relația cu Tris și că asta nu îmi va lua prea multă vreme. Nu sunt sigur că m-a crezut pe cuvânt.

— Ascultă, zic eu, am venit aici, de fapt, ca să vă avertizez – vor să înceapă procesele pentru toți prizonierii. O să vă cerceteze sub efectul serului adevărului, iar dacă acesta funcționează, veți fi condamnate drept trădătoare. Cred că ne dorim cu toții să evităm asemenea probleme.

— Condamnate ca „trădătoare"? spune Tris, încruntându-se. Adică, faptul că am dezvăluit întregului oraș adevărul e un act de trădare?

— A fost un act de sfidare împotriva conducătorilor tăi, îi explic eu. Evelyn și ciracii ei nu vor să părăsească orașul. Așa că n-o să-ți mulțumească pentru că le-ai arătat tuturor acel fișier video.

— Ăștia sunt exact ca Jeanine!

Face un gest convulsiv, ca și când ar vrea să lovească ceva, dar nu găsește nimic disponibil.

— Sunt pregătiți să facă orice ca să ascundă adevărul, și pentru ce? Pentru a fi regi și regine în micuța lor lume? E ridicol!

Nu vreau să recunosc asta, dar o parte din mine este de acord cu mama mea. Nu le datorez nimic oamenilor din afara acestui oraș, indiferent că sunt sau nu Divergent. Nu sunt sigur că aș vrea să mă ofer să-i ajut în rezolvarea problemelor omenirii, indiferent ce-o fi însemnând asta.

Dar vreau să plec, la fel ca un animal care vrea cu disperare să scape dintr-o capcană. Sălbatic și înnebunit. Dispus să-și roadă piciorul până la os pentru a scăpa.

— Chiar și-așa, adaug eu pe un ton precaut, dacă serul adevărului are efect asupra voastră, veți fi condamnate.

— *Dacă* are efect? întreabă Cara, mijindu-și ochii.

— Divergentă, îi spune Tris, arătând cu degetul spre capul ei. Îți amintești?

— Fascinant.

Cara își vârâ înapoi în coc un fir de păr de la ceafă.

— Dar atipic. Din câte știu eu, cei mai mulți Divergenți nu pot rezista serului adevărului. Mă întreb de ce tu o poți face.

— Tu și ceilalți Erudiți care au băgat vreodată un ac în mine! i-o trântește Tris.

— Vă rog, puteți să fiți puțin atente? Mi-aș dori să nu fiu nevoit să vă scot ilegal din închisoare, spun eu.

Brusc, simțind nevoia de consolare, întind mâna spre Tris, iar ea își ridică degetele pentru a și le uni cu ale mele. Nu suntem genul acela de oameni care se ating fără vreun scop anume; fiecare contact fizic dintre noi e important, un val de energie și ușurare.

— Bine, bine, spune ea, acum pe un ton mai blând. Ce idee ți-a venit?

— Am să o conving pe Evelyn să te audieze pe tine prima, o lămuresc eu. Tot ceea ce trebuie să faci este să născocești o minciună care le va dezvinovăți pe Christina și Cara și apoi să o spui sub influența serului adevărului.

— Ce soi de minciună ar face așa ceva?

LIBRIS We know books

— Mă gândesc să las asta în seama ta, îi propun eu, de vreme ce tu ești o mincinoasă mai pricepută.

Am știut imediat ce am rostit cuvintele că ele au atins un punct sensibil pentru amândoi. Ea m-a mințit de nenumărate ori. Mi-a promis că nu se va duce să se lase omorâtă la sediul Erudiției atunci când Jeanine a solicitat ca un Divergent să se sacrifice, iar ea a făcut asta oricum. Mi-a spus că va rămâne acasă pe durata atacului Erudiților, iar apoi am găsit-o la sediul Erudiției, lucrând cu tatăl meu. Înțeleg de ce a făcut toate acele lucruri, dar asta nu înseamnă că noi nu am avut de suferit de pe urma lor.

— Da, acceptă ea, privind în pământ. Bine, am să mă gândesc eu la ceva.

Îi pun mâna pe braț.

— Am să vorbesc cu Evelyn despre procesul tău. Am să-ncerc să-l grăbesc.

— Mulțumesc!

Simt impulsul – de acum familiar – de a-mi părăsi trupul și de a vorbi direct în mintea ei. Îmi dau seama că este același impuls care mă face să-mi doresc să o sărut de fiecare dată când o văd, deoarece până și un centimetru distanță între noi mă înfurie la culme. Degetele noastre, care de-abia se atingeau cu câteva clipe în urmă, sunt împletite acum, palma ei fiind umedă din pricina sudorii, a mea fiind aspră în locurile în care am apucat prea multe mânere sau prea multe trenuri în mișcare. Acum, ea pare palidă și mică, însă ochii ei mă fac să mă gândesc la cerurile deschise pe care nu le-am văzut niciodată, ci pe care doar le-am visat.

— Dacă aveți de gând să vă sărutați, faceți-mi o favoare și spuneți-mi, ca să mă pot uita în altă parte, zice Christina.

— O să ne sărutăm, îi spune Tris.

Și chiar asta se întâmplă.

Îi ating obrazul pentru a încetini sărutul, ținându-i gura peste a mea, astfel încât să simt fiecare loc în care buzele noastre

se ating și fiecare loc unde se despart. Savurez aerul pe care îl împărțim în secunda următoare și vârful nasului ei este peste al meu. Mă gândesc să spun ceva, dar e prea intim, așa că mă abțin. O clipă mai târziu, îmi dau seama că nu-mi pasă.

— Mi-aș dori să fim singuri, spun eu când ies cu spatele din celulă.

Ea zâmbește.

— Aproape că și eu îmi doresc asta.

În timp ce închid ușa, o văd pe Christina prefăcându-se că vomită și pe Cara râzând, iar pe Tris cu mâinile atârnându-i pe lângă corp.

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL TREI

TRIS

— CRED CĂ SUNTEȚI NIȘTE TÂMPIȚI!

Îmi țin mâinile în poală precum un bebeluș care doarme. Îmi simt trupul îngreunat din pricina serului adevărului. Sudoarea mi se adună pe pleoape.

— Ar trebui să-mi mulțumiți, nu să mă interogați!

— Ar trebui să-ți mulțumim că ai încălcat instrucțiunile impuse de conducătorii facțiunii tale? Să-ți mulțumim că ai încercat să împiedici un conducător al facțiunii tale să o omoare pe Jeanine Matthews? Te-ai comportat exact ca o trădătoare.

Evelyn Johnson scuipă cuvintele precum un șarpe. Ne aflăm în sala de conferințe de la sediul Erudiției, unde se desfășoară procesele. Sunt prizonieră de mai bine de o săptămână.

Îl văd pe Tobias, pe jumătate ascuns în întunericul din spatele mamei lui. Și-a ferit privirea din momentul în care m-am așezat pe scaun și mi-au fost tăiate legăturile de plastic care îmi țineau încheieturile laolaltă. Preț de o clipă, privirile ni se intersectează și știu că trebuie să încep să mint.

E mai ușor acum, când știu că pot să o fac. E la fel de ușor ca înlăturarea greutății serului din mintea mea.

— Nu sunt o trădătoare, răspund eu. Atunci când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, eu credeam că Marcus lucra la ordinele celor fără facțiune și ale Neînfricaților. De vreme ce nu m-am putut alătura luptei ca soldat, am fost fericită să pot ajuta într-un alt fel.

— De ce n-ai putut fi soldat?

Lumina fluorescentă îi luminează din spate părul lui Evelyn. Nu îi pot vedea chipul și nu mă pot concentra la ceva mai mult de o secundă înainte ca serul adevărului să mă amenințe din nou că vrea să mă doboare.

— Fiindcă...

Îmi mușc buza, ca și când aș încerca să opresc cuvintele să iasă. Nu știu când am devenit așa de bună la jucat teatru, dar bănuiesc că nu e atât de diferit față de rostitul minciunilor, pentru care am avut mereu un talent aparte.

— Fiindcă nu puteam să țin un pistol în mână, bine? Nu după ce l-am împușcat... pe el. Pe prietenul meu Will. Nu puteam să țin un pistol fără să mă panichez.

Evelyn își mijește ochii. Bănuiesc că nici în cele mai gingașe părți ale ei nu poate găsi vreo urmă de compasiune pentru mine.

— Carevasăzică, Marcus ți-a spus că lucra la ordinele mele, și chiar dacă știai ce știai despre relația lui destul de tensionată cu Neînfricații și cu cei fără facțiune, ai preferat să-l crezi?

— Da.

— Înțeleg de ce n-ai ales Erudiția, spune ea râzând.

Îmi simt obrajii arzând. Aș vrea să-i trag o palmă, așa cum sunt sigură că și-ar dori mulți oameni din încăperea asta, cu toate că n-ar îndrăzni să o recunoască. Evelyn ne ține închiși în orașul încă controlat de oameni fără facțiune înarmați, care patrulează pe toate străzile. Ea știe că acela care deține armele deține și puterea. Și, având în vedere că Jeanine Matthews a murit, nu a mai rămas nimeni să o provoace.

De la un tiran la altul. Așa a ajuns acum lumea pe care o cunoaștem.

LIBRIS We know books

— De ce nu ai spus nimănui despre asta? întreabă ea.

— Nu voiam să fiu nevoită să-mi recunosc slăbiciunile. Și nu voiam ca Four să știe că lucram cu tatăl lui. Știam că nu avea să-l încânte acest lucru.

Simt cuvinte noi adunându-mi-se în gât, provocate de serul adevărului.

— Ți-am oferit adevărul despre orașul nostru și motivul pentru care ne aflăm aici. Dacă nu ai de gând să-mi mulțumești pentru asta, ar trebui măcar să *faci* ceva, în loc să stai aici, pe mizeria pe care ai făcut-o, pretinzând că e un tron!

Surâsul zeflemitor al lui Evelyn se schimonosește ca și când tocmai a gustat ceva amar. Se apropie de fața mea și, pentru prima oară, văd cât de bătrână e cu adevărat; văd ridurile care îi încadrează ochii și gura și paloarea nesănătoasă pe care o are de la prea mulți ani de subnutriție. Și totuși e la fel de frumoasă ca fiul ei. Înfometarea nu i-a putut lua asta.

— Chiar fac ceva. Creez o lume nouă, spune ea, iar vocea îi devine din ce în ce mai șoptită, astfel încât de-abia o pot auzi. Am făcut parte din Abnegație. Știu adevărul de mult mai mult timp decât îl știi tu, Beatrice Prior. Nu știu cum reușești să scapi de asta, dar, îți jur, nu vei avea un loc în lumea mea nouă, mai ales nu alături de fiul meu.

Schițez un zâmbet. N-ar trebui s-o fac, dar e mai greu să-mi înăbuș gesturile și expresiile decât cuvintele, ținând cont de greutatea din venele mele. Ea crede că Tobias îi aparține acum. Nu știe adevărul – că el nu îi aparține nimănui, că e pe cont propriu.

Evelyn se îndreaptă de spate, încrucișându-și brațele la piept.

— Serul adevărului a scos la iveală faptul că se prea poate să fii o neghioabă, dar nu și o trădătoare. Acest interogatoriu a luat sfârșit. Ești liberă să pleci.

— Cum rămâne cu prietenele mele? întreb eu lent. Christina, Cara. Nici ele n-au făcut nimic rău.

— O să ne ocupăm și de ele cât de curând, spune Evelyn.

Mă ridic, deși sunt slăbită și ametită din pricina serului. Sala e ticsită de oameni care stau umăr la umăr, iar eu nu pot găsi ieșirea preț de câteva secunde lungi, până ce o persoană mă apucă de mână, un băiat cu pielea caldă, cafenie și cu un zâmbet larg – Uriah. El mă conduce spre ușă. Oamenii încep să pălăvrăgească.

Uriah mă conduce pe culoar, până ce ajungem la bateria de ascensoare. Ușile liftului se deschid atunci când el apasă pe buton și îl urmez în cabină, fiind în continuare nesigură pe picioare. Când ușile se închid, îl întreb:

— Crezi că partea cu mizeria și cu tronul a fost prea mult?

— Nu. Se așteaptă să fii iute la mânie. De fapt, cred c-ar fi intrat la bănuieli dacă n-ai fi fost.

Simt că interiorul îmi vibrează de energie, așteptând cu sufletul la gură ceea ce urmează să se întâmple. Sunt liberă. Vom găsi o cale de a ieși din oraș. Gata cu așteptatul, cu plimbările prin celulă, cerând paznicilor răspunsuri pe care nu aveam să le primesc.

Totuși, azi-dimineață paznicii mi-au spus câteva lucruri despre noul ordin al celor fără facțiune. Membrilor fostelor facțiuni li se cere să se mute mai aproape de sediul Erudiției și să se amestece între ei, nu mai mult de patru membri ai unei facțiuni în fiecare locuință. De asemenea, trebuie să ne amestecăm și hainele. Mai devreme, ca urmare a acelui decret special, am primit o cămașă galbenă din Prietenie și o pereche de pantaloni negri din Candoare.

— În regulă, pe-aici...

Uriah mă conduce afară din ascensor. Podeaua sediului Erudiției e toată numai din sticlă, la fel și pereții. Soarele se refractă în ea și creează mici curcubeie de-a lungul podelei. Îmi acoper ochii cu o mână și îl urmez pe Uriah spre o încăpere lungă, îngustă, cu paturi de-o parte și de alta. Lângă fiecare pat se află un dulap pentru haine și cărți și o măsuță.

LIBRIS We know books

— A servit cândva drept dormitorul novicilor din Erudiție, spune Uriah. Am rezervat deja două paturi pentru Christina și Cara.

Pe un pat din apropierea ușii stau trei fete îmbrăcate cu niște cămăși roșii – fete din Prietenie, din câte bănuiesc –, iar în stânga încăperii, o femeie în vârstă stă întinsă pe un pat, cu ochelarii atârnându-i de o ureche – probabil o persoană din Erudiție. Știu că ar trebui să încetez să mai categorisesc oamenii în facțiuni când îi văd, dar e un obicei vechi, de care îmi este greu să mă lepăd.

Uriah se aruncă pe unul dintre paturile din colțul îndepărtat. Eu mă așez pe cel de lângă al lui, fericită că, în cele din urmă, sunt liberă și liniștită.

— Zeke mi-a spus că, uneori, celor fără facțiune le ia ceva timp să proceseze exonerările, așa că probabil vor ieși mai târziu, spune Uriah.

Preț o clipă sunt ușurată că toți cei la care țin vor ieși diseară din închisoare. Dar apoi îmi amintesc că fratele meu, Caleb, încă se află acolo, întrucât a fost un bine-cunoscut lacheu de-al lui Jeanine Matthews, iar cei fără facțiune nu îl vor exonera niciodată. Însă nu am nicio idee până unde vor ajunge ei pentru a șterge amprenta pe care Jeanine Matthews a lăsat-o asupra acestui oraș.

Nu-mi pasă, gândesc în sinea mea. Dar îmi dau seama imediat că e o minciună. El tot fratele meu rămâne.

— Perfect, spun eu. Mulțumesc, Uriah!

El încuviințează din cap și se reazemă de perete.

— Tu ce mai faci? îl întreb eu. Vreau să zic... Lynn...

Uriah era prieten cu Lynn și Marlene, iar acum amândouă sunt moarte. Mă simt de parcă aș putea să înțeleg situația – la urma urmei, și eu am pierdut doi prieteni, pe Al din pricina presiunilor din cadrul inițierii, iar pe Will din pricina atacului simulat și a deciziilor mele pripite. Dar nu vreau să pretind că suferințele noastre sunt asemănătoare. În primul rând, Uriah își cunoștea prietenii mai bine decât mine.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Uriah, clătinând din cap. Sau să mă gândesc la asta. Vreau doar să-mi văd în continuare de viață.

— Bine. Înțeleg. Doar că... anunță-mă dacă ai nevoie...

— Da.

Zâmbește și se ridică.

— E bine aici, da? I-am promis mamei c-am s-o vizitez în seara asta, așa că trebuie să plec. Ah, aproape că uitam să-ți zic: Four a spus că vrea să vă vedeți mai târziu.

Mă îndrept de spate.

— Zău? Unde? Când?

— Imediat după ora zece, în Millennium Park. Pe pajiște, spune el zâmbind. Să nu te bucuri prea tare, altminteri o să-ți explodeze capul.